Joan Larreu

Autor:
Data de publicació: 02-04-2019

Joan Larreu (24 de juny de 1782 - 20 de juny de 1847) va ser un home de negocis i polític Català a Buenos Aires a principis del segle XIX. Va dirigir una unitat militar durant la segona invasió britànica del Riu de la Plata i va treballar al Cabildo de Buenos Aires . Va prendre part en la desafortunada Motí de Álzaga . Larreu i Domingo Matheu van ser els únics membres Catalàs de la Primera Junta , el primer govern nacional d' Argentina .

Joan Larreu

Retrat de Joan Larreu, escrivint un pla per capturar la ciutat de Montevideo

Membre del Comitè de la Primera Junta

A l'oficina
25 de maig de 1810 - 6 d'abril de 1811
Servint amb Manuel Alberti , Miguel de Azcuénaga , Manuel Belgrano , Joan José Castelli , Domingo Matheu

Detalls personals

Nascut
24 de juny de 1782
Catalunya , Espanya

Mort
20 de juny de 1847 (64 anys)
bons Aires

Nacionalitat
Argentí

Partit polític
Patriot

Altres polítics
afiliacions
Morenista

Ocupació
Comerciant

Signatura

Servei militar

Aliança
Virregat del Riu de la Plata

Rang
Capità

Unitat
Legió de voluntaris catalans

Batalles / guerres
Invasions britàniques al Riu de la Plata

Joan Larreu (24 de juny de 1782 - 20 de juny de 1847) va ser un home de negocis i polític Català a Buenos Aires a principis del segle XIX. Va dirigir una unitat militar durant la segona invasió britànica del Riu de la Plata i va treballar al Cabildo de Buenos Aires . Va prendre part en la desafortunada Motí de Álzaga . Larreu i Domingo Matheu van ser els únics membres Catalàs de la Primera Junta , el primer govern nacional d' Argentina .

Va recolzar al secretari Mariano Moreno dins de la Junta i va ser traslladat a la llunyana ciutat de Sant Joan quan els morenistes van ser retirats del govern. Va tornar com a diputat de Còrdova en l' assemblea constituent de l' Assemblea de l'Any XIII , promovent moltes resolucions. Juntament amb Carlos María de Alvear , va organitzar l'estratègia per a la caiguda de la fortalesa realista de Montevideo , una amenaça per a Buenos Aires durant la Guerra de la Independència argentina . Malgrat la victòria, va enfrontar conflictes polítics amb l'almirall William Brown i una crisi econòmica, i va ser exiliat del país.

Es va traslladar a Bordeus , França, però va tornar a Buenos Aires quan el seu exili va ser elevat per la llei Oblivion . Va servir com a cònsol durant un temps, però el seu negoci va decaure i es va suïcidar el 20 de juny de 1847. Va ser l'últim membre supervivent de la Primera Junta.

Biografia

Primers anys de vida i Viceroyalty

Joan Larreu va néixer el 24 de juny de 1782 a la ciutat de Mataró , Catalunya . El seu pare era Martín Ramón de Larreu, responsable de les operacions duaneres a Mataró, i la seva mare era Tomasa Espeso. Va estudiar matemàtiques i navegació i va centrar la seva educació cap a una carrera en el comerç. El seu pare va morir el 1793, per la qual cosa Larreu es va convertir en el patriarca de la família. Es van traslladar a Buenos Aires , on va establir un magatzem de vins, cuirs i sucre. Va negociar amb el Perú , l' Alt Perú , el Paraguai , el Xile i el Brasil colonial. El 1806 era un empresari molt respectat i un síndic del Reial Consolat . Va promoure el paper dels diputats de Buenos Aires a la cort de Madrid, per millorar la representació del virregnat brasiler i reduir els privilegis dels comerciants peninsulars . [1]

Buenos Aires i altres ciutats properes es van enfrontar a les invasions britàniques del Riu de la Plata en 1806 i 1807. En absència de reforços procedents d'Espanya, el virreiSantiago de Liniers va arreglar que tots els de Buenos Aires capaços de portar armes s'unissin a la resistència contra el segon. invasió. Larreu va establir la Legió de voluntaris catalans amb Jaime Nadal i Guarda, Jaime Lavallol i José Olaguer Reynals. Larreu va ser nomenat capità d'aquesta unitat militar. La defensa va tenir èxit i els britànics van ser expulsats del virregnat. [1]

El negoci de Larreu va prosperar i el 1808 el Cabildo de Buenos Aires el va nomenar per supervisar una patrulla naval per suprimir els enviaments de contraban. Això li va donar l'oportunitat d'utilitzar les seves habilitats nàutiques. També va participar en les reunions secretes de patriotes que van promoure el canvi polític i es va unir al motí d'Aldzaga , que va intentar destituir el virrei Liniers i substituir-lo per una Junta . El motí va fracassar, però els patriotes van continuar conspirant, i el 1810 la Revolució de Maig va aconseguir deposar el nou virrei. Larreu no va participar en les discussions del cabildo obert , però va ser nomenat membre de la Primera Junta. [2]

Primera Junta

Litografia dels membres de la Primera Junta

El prestigi de Larreu com a empresari influent va impulsar el seu nomenament com a membre de la Primera Junta . Tanmateix, com amb els altres membres, les raons precises de la seva inclusió no són clares. La pertinença de la Junta ha estat considerada un equilibri entre els Carlotistes i els Alzaguists . [3]Larreu va renunciar al seu salari de la seva posició de membre de la Junta i va organitzar els recursos per a la pròxima guerra d'independència . Juntament amb Manuel de Sarratea, va redactar un nou codi que regulava els negocis a l'Argentina, i va assegurar també l'exili de l'antic vice-rei Baltasar Hidalgo de Cisneros subornant al capità del vaixell que el va portar, el Dart , per evitar arribar fins a les Illes Canàries. al costat més allunyat de l'Atlàntic. Va recolzar l'execució de Liniers després de la derrota de la seva contrarevolució i va recolzar al secretari Mariano Moreno contra el president Cornelio Saavedra . [4]Larreu va votar a favor de la incorporació de diputats d'altres ciutats a la Junta, encara que anteriorment havia indicat la seva oposició a la proposta. Saavedra pretenia que aquest canvi reduís la influència de Moreno a la Junta. [5]

La proposta va prevaler, i la Primera Junta es va convertir en la Junta Grande incorporant els nous diputats. La renúncia i la mort de Mariano Moreno no va reduir els conflictes entre morenistes i saavedristes. Es va produir una rebel·lió per part del saavedisme, els dies 5 i 6 d'abril de 1811, amb l'objectiu de renunciar a tots els morenistes, entre ells Larreu. [6] Larreu va ser acusada de formar part de les faccions i arriscar-se a la seguretat pública, i va ser deposada. Preso presoner, va ser traslladat a la propera ciutat de Luján , i després a la llunyana Sant Joan . [7]

Torna a la política

Reunió de l' Assemblea de l'Any XIII . Litografia de l'època.

Larreu va reprendre les activitats empresarials a San Juan, evitant la política fins al 1812. La Revolució del 8 d'octubre de 1812 va tornar als morenistes al poder, per la qual cosa Larreu podria tornar a Buenos Aires. Va tornar com a diputat de Còrdova a l' Assemblea de l' Assemblea Constituent de l'any XIII . [7]

A l'assemblea, Larreu va promoure una llei duanera que tributa a la majoria de les importacions, però va fer excepcions per a màquines, eines científiques, llibres, armes i subministraments militars. Va organitzar una menta local i el subministrament de l' Exèrcit del Nord . La presidència de l'assemblea va girar, i Larreu va presidir el 30 d'abril a l'1 de juny de 1813. Durant aquest temps, l'Assemblea va prohibir la tortura i va derogar tots els títols nobles i va optar també per l' himne nacional argentí . [8]

Larreu va servir breument al Segon Triunvirat , substituint a José Julián Pérez com a ministre de finances, fins que l'Assemblea va substituir el Triumvirat amb el Director Suprem , una oficina que posava els poders del cap d'Estat en mans d'una sola persona. Gervasio Antonio de Posadas va ser triat com el primer director suprem. Posadas estava preocupada per Montevideo , una ciutat propera que havia estat sota control realista des del començament de la guerra, i una amenaça constant per a Buenos Aires. Carlos María de Alvear va complementar el setge existent de Montevideo amb un bloqueig naval, en el qual l'experiència de Larreu era fonamental. Alvear va desenvolupar l'estratègia militar i Larreu es va ocupar dels aspectes financers. Larreu va redactar un informe sobre la naturalesa, els costos i la fortalesa de la marina proposada i els capitans i mariners que es requerien i planejaven negociar amb el nord-americà William White. Larreu també va designar l'almirall irlandès William Brown per liderar l'atac. Les forces realistes a Montevideo van ser derrotades finalment al juny de 1814. [9] [10]

Larreu no va sortir bé amb Brown, que li va culpar de desacords i escassetat de subministraments, i fins i tot de descontentament entre els mariners. Buenos Aires no tenia una tradició naval i, per tant, la majoria de les persones que participaven en la campanya naval eren estrangers. Com a resultat, el seu compromís amb la guerra sovint era limitat. Després de la captura de Montevideo, Larreu va ordenar a Brown que es referís directament al ministre de la guerra i no es corresponqués amb ell mateix. No obstant això, els desacords van continuar. A causa de la crisi econòmica causada per la guerra, Larreu va vendre les naus capturades, va desmantellar l'armada i va vendre els propis vaixells del govern, però els mariners es van queixar que no havien rebut els seus salaris, la seva recompensa per la victòria militar ni el seu percentatge. venda de les naus capturades. Larreu i White van ser culpats per això. Larreu va renunciar a finals d'any, després de signar una ordre per a la creació d'un regiment d'infanteria i de cavalleria per a l' Exèrcit dels Andes . Larreu va culpar a White de la disputa no resolta sobre els salaris dels mariners, declarant que havia organitzat que White organitzés el pagament dels salaris. Alvear va dimitir el 1815 després del motí d' Álvarez Thomas i es va jutjar tots els membres de la seva administració. Larreu va ser acusada d'abús de poder, frau administratiu i robatori de la tresoreria nacional. Totes les seves propietats van ser confiscades i es va exiliar. [11] [12]

Exili i torna a
Després de l'exili, Larreu es va traslladar a Bordeus a França i va fer negocis amb alguns dels seus antics companys. Va continuar la correspondència amb Bernardino Rivadavia i el 1818 es va traslladar a Montevideo, sota control brasiler en aquell moment, i va reforçar els seus contactes a Buenos Aires. Finalment, va poder tornar a Buenos Aires el 1822 a causa de la llei de l' oblit . [13]

Una vegada que va tornar a Buenos Aires, Larreu va evitar activitats polítiques i es va concentrar en activitats empresarials. Va establir un servei de correu entre Buenos Aires i Le Havre (França), però l'aventura va fracassar. Després va treballar en la ramaderia , tant a Buenos Aires com a Montevideo. Va ser nomenat cònsol de les Províncies Unides pel governador Manuel Dorrego i es va traslladar a Bordeus per reforçar el comerç amb França. [13]

Va renunciar com a cònsol el 1830, poc després de la primera designació de Joan Manuel de Rosas com a governador, i va tornar a l'empresa privada. El seu negoci va començar a fallar, i va viure diversos moments a Montevideo, Colònia del Sacramento i Bordeus, abans de tornar de nou a Buenos Aires. Es va suïcidar el 20 de juny de 1847. Va ser l'últim membre supervivent de la Primera Junta. [14]

Referències

^ a b Nacional ..., p. 263
^ Nacional ..., pàg. 264
^ Luna, pàg. 39
^ National ..., pàgines 264–265
^ Galasso, pàg. 113
^ Galasso, pàg. 128
^ a b Nacional ..., p. 265
^ National ..., pp. 265-266

^ National ..., pàgines 266-267
, Ratto, pàgines 33–73
^ National ..., pàgines 267-269
, Ratto, pàgines 75–93
^ a b Nacional ..., p. 269
^ National ..., pàgines 269–270

bibliogràfica

Galasso, Norberto (2004). Mariano Moreno - El sabiecito del sur . Buenos Aires: Colihue. ISBN 950-581-799-1 .
Luna, Félix (2003). La independència argentina i americana (en Català). Buenos Aires: Planeta. ISBN 950-49-1110-2 .
Acadèmia Nacional d'Història d'Argentina (2010). Revolución en el Plata (en castellà). Buenos Aires: Emece. ISBN 978-950-04-3258-0 .
Ratto, Héctor (1999). Historia del Almirant Brown . Buenos Aires: Institut de publicacions navals. ISBN 950-9016-49-7 .

Enllaços externs

Wikimedia Commons té mitjans relacionats amb Joan Larreu .

Biografia a El Historiador (en Català)